

JULIA BURGERS-DROST

*Jij bent
mijn doel*

JIJ BENT MIJN DOEL

Julia Burgers-Drost

Jij bent mijn doel

VCL serie

ISBN 978 90 5977 591 6
NUR 344

© 2011 VCL-serie, Utrecht
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur
www.vclserie.nl
ISSN 0923-134X

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Jasmijn Voordewind fietst met gebogen hoofd tegen de wind in. De regen lijkt horizontaal te vallen. Ze is dan ook druipnat. Het deert haar niet, ze is het gewend. Meer dan vijf jaar is ze door weer en wind naar de havo gefietst, en het is nog steeds een vreemd gevoel dat die periode voorbij is.

Helaas weet ze, vier maanden na het behalen van haar diploma, nog steeds niet wat ze in de toekomst zal gaan doen. Klasgenoten waren ruim een jaar geleden al bezig met uitzoeken welke vervolgopleiding het best paste. Zo niet Jasmijn. Haar ouders roepen dat het in de lijn der verwachting ligt: Jasmijn leeft bij de dag. Ver vooruitkijken is niet haar stijl. Wat niet wegneemt dat er vandaag of morgen een beslissing moet worden genomen.

Morgen, maar niet vandaag. Ze is nu op weg naar het huis waar haar grootouders hebben gewoond, zolang zij zich kan herinneren en langer. Opa is als jongeman begonnen als onderwijzer in het landelijke dorp dat Jasmijn vandaag als doel heeft. Meester De Groot was al snel geliefd bij groot en klein. Na een paar jaar maakte opa promotie: hij werd hoofd van de school. Het was een kleine school, met maar drie lokalen met elk twee groepen. Er waren dan ook maar twee collega's, die het na een paar jaar voor gezien hielden en elders een aanstelling zochten en vonden. Er kwam een gymleraar uit de naburige stad, en ook een handwerkjuf.

Het kon niet uitblijven: ruim tien jaar geleden vond het schoolbestuur dat het gebouw zo sterk verouderd was, dat er wat nieuws moest komen. Men stelde voor de oude school af te breken en op de fundamenten een modern gebouw te laten verrijzen. Maar men had even geen rekening gehouden met de schoonheidscommissie, die uiteindelijk, na veel vergaderingen, de plannen dwarsboomde. Het schoolgebouw viel onder wat 'beschermd dorpsgezicht' heet. De eerste steen is nota bene door een landelijk bekende predikant gelegd. De bouw is uit begin vorige eeuw, dus ouder dan honderd jaar. Er waren argumenten genoeg. Zo kwam het dat er nieuwe plannen ontstonden.

Tot woede van opa, die nog steeds als meester De Groot door het leven ging. Hij was het eens met de schoonheidscommissie, dat wel, het gebouw mocht ook van hem niet afgebroken worden. De gemeente besloot een multifunctioneel gebouw te plaatsen. Daar zouden meerdere belangen mee gediend zijn. Er kwam ruimte voor de schoolklassen, een plek voor ouderen, een vergaderzaal waar de plaatselijke clubs een onderkomen zouden krijgen, plus de mogelijkheid tot uitbreiding.

De plannen werden verwezenlijkt. Het oude meubilair werd verkocht, er kwamen nieuwe lesmethoden, moderne materialen. Jasmijn weet uit de verhalen dat het voor opa een moeilijke tijd is geweest. Hij had het met de jongere collega's ook niet altijd gemakkelijk, maar hij sloeg zich er dapper doorheen. Uiteindelijk verlangde hij, zoals veel leeftijdsgenoten, naar de dag van zijn pensionering.

Het oude schoolgebouw kwam te koop. Er kwamen kijkers, maar daar bleef het bij. Tot ieders verbijstering dook er na lange tijd een belangstellende op. Wie zou zo dwaas zijn de school te kopen? Wat moest je ermee?

Niemand minder dan meester De Groot kon zich uiteindelijk de eigenaar noemen. Dit tot vermaak van de kleindochters, die als ze op bezoek waren vanzelfsprekend schooltje speelden. Opa was zo slim geweest een paar meubelstukken zelf te kopen. Er waren ook nog antieke schoolbanken, maar daar had niemand belangstelling voor. Jasmijns vader beweert altijd dat hij nog in die oude banken heeft gezeten.

Wat moest de meester met een oude school? Meester De Groot en ook zijn vrouw, Jasmijns oma, glimlachten als hun dat gevraagd werd. Maar een antwoord kwam er nooit.

Tja, en nu is het te laat voor welk antwoord ook.

Jasmijn nadert het dorp. Er is flink gebouwd, er zijn twee nieuwe wijken waar men graag woont. Het centrum is beschermd erfgoed, met de kerk als middelpunt en een klein plein ervoor waar auto's geparkeerd kunnen worden. Een café dat uiterlijk middeleeuws aandoet, maar vanbinnen eigentijds is. Via het terrein om de kerk is een pad dat naar de pastorie voert. Een enorm huis dat stamt uit de tijd dat dominees en hun vrou-

wen een flink gezin hadden. Een hoge beukenhaag scheidt de pastorie van het voormalige schoolplein.

Naar hedendaagse begrippen is het plein achter de school niet groot. Er zijn geen speeltoestellen te vinden, alleen een enorme kastanjeboom die in de zomer voor schaduw zorgt.

Jasmijn mindert vaart en bedenkt treurig dat sinds de dood van oma De Groot alles is veranderd. Lang is oma niet ziek geweest. En tot Jasmijns verbijstering was oma nooit opstandig. Dat werd opa wel, na haar dood.

Jasmijns ouders en die van haar nichtje Bonnie namen de regie over het leven van opa De Groot. Geen sprake van dat de man alleen kon blijven wonen, vonden zij. Daar was hij toch geen type voor? Opa en oma vulden elkaar aan, en zonder de steun en de initiatieven van zijn vrouw was opa nergens.

Jasmijn springt van haar fiets en ziet meteen dat haar ouders al gearriveerd zijn, en ook die van haar tien jaar oudere nicht Bonnie.

Ze duwt haar fiets het paadje langs de school op en beseft dat deze plek, waar ze zoveel voetstappen heeft gezet, binnenkort voor haar verboden terrein is. Wat er nu met de school zal gebeuren, is onbekend. Pa en oom Rolf zijn het gloeiend eens: zo snel mogelijk een ‘te koop-bord’ in de tuin.

Jasmijn zet haar fiets onder een overkapping en sjokt richting het woonhuis dat, zoals dat vroeger vaak het geval was, aan de school is gebouwd. Als ze langs het kamerraam loopt, hoort ze het al. Mama en tante Janet mogen dan zussen zijn, maar zodra de hartelijke begroeting voorbij is, vliegen ze elkaar in de haren. Terwijl ze elkaar zo zelden zien.

Ruzie, het zal wel om opa gaan. Alle vier vonden ze dat opa meteen na de begrafenis weg moest uit zijn huis. De eerste maanden logeerde opa bij Janet en Rolf in Noord-Holland.

Vlak na het examen van Jasmijn werd opa hun gast. En ja, toen wilde de familie toch wel met vakantie... Maar wat te doen met opa? Hij was stuk van verdriet, zwijgzaam, in zichzelf gekeerd en lusteloos. Jasmijns ouders vonden een passende oplossing: opa werd in het bejaardenhuis aan het eind van het dorp, in een nieuwbouwwijk, ingekwartierd. Of, zoals Jasmijn

het noemt: opgeborgen. Want ze ziet in haar opa echt nog geen oude man die hulpbehoevend is. Hij is intens bedroefd, maar dat houdt niet in dat hij zijn zelfstandigheid moet opgeven.

De stem van tante Janet schiet boven die van haar moeder uit. Leefde oma nog maar, zij kon als geen ander de beide dochters kalmeren of tot de orde roepen.

Jasmijn hangt haar kleddernatte regenpak aan een haak, wurmt haar voeten uit de natte schoenen en sloft naar de woonkamer. ‘Dag allemaal... Is er ook thee of zo?’

Haar vader grijpt haar hand als ze hem passeert en zegt vrolijk: ‘Geen thee, wel of zo; kijk maar in de koelkast. Omdat we de komende weken druk zijn met het uitruimen van het huis, hebben we wat voorraden ingeslagen.’

Jasmijn begroet haar oom en tante met een kus. ‘Is Bonnie niet meegekomen?’ informeert ze teleurgesteld.

‘Zeker wel. Bonnie zit op zolder, ze is vast begonnen met sorteren en uitruimen. Dat kan opa allemaal niet zelf.’

De sfeer in huis is nog helemaal ‘opa en oma’. Jasmijn haalt een pak frisdrank uit de koelkast en pakt twee glazen. Bij oma stond alles op vaste plaatsen, ze zou blindelings de weg weten in de keuken.

Ze klautert de nogal smalle trap op en roept: ‘Bonnie! Waar zit je, meid?’

Het antwoord is kort maar krachtig. ‘Hier!’

Ze vindt haar nichtje in kleermakerszit tussen een paar half uitgepakte dozen. ‘Wat zie jij eruit, verzopen kat. Ik hoorde de regen op het dak kletteren.’

Bonnie heeft een leuke snuit en kortgeknipt haar. Ze heeft een gebruide huid en is slank van lijf en leden. Het leukste aan haar is de gulle lach, die een keurige rij tanden laat zien. ‘Kom erbij en help me treuren. Lekker, sap.’

‘Ze hebben weer ruzie. Net viswijven, die moeders van ons.’

Ze lachen er samen om. ‘Wie weet wat voor trauma aan hun gedrag ten grondslag ligt. Waarom ga je geen psychologie studeren, Jasmijn, dan kun je die twee binnenkort analyseren!’

Jasmijn schudt haar hoofd. ‘Als je niets anders weet! Misschien ga ik iets in de bejaardenzorg doen. Ik kon het met

opa best vinden. We hebben samen gewandeld, spelletjes gedaan, ik heb hem wegwijs gemaakt op de computer en geloof me, we hebben zelfs af en toe gelachen. Afschuwelijk dat hij zijn dagen nu moet slijten volgens een patroon dat niet het zijne is.'

Daar is Bonnie het mee eens. Ze drinken hun sap en kijken elkaar moedeloos aan. Dan zegt Bonnie: 'Opa is veel te kwiek om tussen mensen te zitten die op alle fronten bejaard zijn. Hij is gebroken van verdriet. Maar als hij de tijd krijgt, zou hij tot van alles in staat zijn. Weet je, Jasmijn, ik ben bang dat hij de moed verliest in een leven zonder uitdagingen. Konden wij er maar wat aan doen.'

Jasmijn veegt langs haar ogen. Ja, nu zou ze kunnen klagen: leefde oma nog maar. Het was oma zelf die altijd zei: 'Onze tijden zijn in Gods hand.'

'Waar ben je mee bezig?' Jasmijn dwingt zichzelf positief te denken.

'Sorteren. Weggooien. Opa en oma hebben heel wat bewaard en het voelt niet goed om hier te zitten rommelen. Maar onze vaders zijn streng. Zo van: wat niet weet, wat niet deert. Nou ja... Straks zit opa in een kamertje van drie bij drie. Hij mag een paar meubels uitzoeken, onze ouders zorgen voor nieuwe vloerbedekking en gordijnen en dat was het dan.'

Bonnie schuift een stapel fotoalbums opzij. 'Kijk, albums uit de tijd vóór onze moeders werden geboren. Uniek, toch? Maar wat doe je ermee? Mijn moeder roept nu al dat de kasten overvol zijn.'

Die kreet klinkt Jasmijn bekend in de oren. 'Wij zijn er zelf ook nog. Waarom ga jij niet trouwen, Bonnie, dan neem je opa gewoon in huis!'

Bonnie krijgt een kleur. 'Trouwen... Ik wil jou wel verklappen dat Boaz en ik trouwplannen hebben. Boaz heeft een goede baan, wat betekent dat we ver van huis komen te wonen. We zijn op huizenjacht geweest en ik ben gestopt met werken. Maar dat weten zelfs mijn ouders niet. Die denken dat ik binnenkort weer aan de slag ga. En alsjeblieft, vertel niet aan mijn moeder wat onze plannen zijn! Het duurt al met al nog wel een halfjaar voor

het zover is. En ondertussen heb ik me laten inschrijven bij de organisatie die invallers voor scholen regelt. Ik heb zó tijdelijk werk en kan er op mijn tijd mee stoppen.'

Jasmijn springt op en knuffelt haar nicht. 'Gefeliciteerd! Ik verheug me er nu al op!'

Bonnie dempt haar stem en verklaart: 'Mijn moeder zou meteen aan het organiseren slaan en me meeslepen naar bruidszaken om jurken te passen. Kortom, ze zou de leiding in handen nemen, en dat willen we juist niet. We betalen onze bruiloft zelf en willen zelf beslissen wie er komt – en wie niet – en waar we het feest houden. Zielig voor ma, maar je kent haar!'

Van opruimen komt het eerste kwartier niet veel terecht. Tot Bonnie als een echte juf in de handen klapt en roept: 'Kom op, maatje, laten we iets doen! Daar, die koffer, die maken we open en we gooien de inhoud desgewenst weg.'

Maar zodra ze de deksel openzwaaien, staren beiden verbaasd naar de inhoud. Officieel uitzierende papieren zitten keurig in een map. Knipsels zijn opgeborgen in een schoenendoos waarop staat: *Bewaren!*

Ze vinden foto's van de oude school, op groot formaat. Jasmijn ontdekt er een briefje bij. 'Lees nou toch wat hier staat: 'Voorlopige planning. Lokalen verdelen in twee gedeelten. Ieder vertrek krijgt weer scheidingswanden zodat er een slaapgedeelte en een woongedeelte ontstaat. Er moet ruimte overblijven voor eenvoudig maar doeltreffend sanitair.' Opa en oma zijn wat van plan geweest met de school! Zie je dat!'

Bonnie komt naast Jasmijn zitten en onderzoekt de rest van de inhoud terwijl Jasmijn de map met brieven opent. 'Bonnie! Ze waren van plan om van de oude school een bed & breakfast te maken, kijk toch! Waarom weet niemand hier wat van?' De knipsels zijn afkomstig uit tijdschriften waar stukjes en interviews in hebben gestaan, dus er is zo te zien genoeg ruchtbaarheid aan gegeven.

'Geweldig. Waarom zou opa hierover gezwegen hebben? Na oma's dood, bedoel ik?'

Jasmijn kluift op een duimnagel en denkt het te weten. 'Ze hebben hem bepraat. Hij is immers 'hulpbehoevend'? Afge-

schreven. Ik geloof wel dat oma de drijvende kracht was. Jij toch ook?’

De nichtjes kijken elkaar aan en raden naar de gedachten van de ander, die uiteindelijk dezelfde kant op gaan.

Bonnie zucht diep. ‘Onze moeders kennende, Jasmijn, denk ik dat onze opa en oma wisten dat hun plan ontmoedigd zou worden. Oma is tot voor kort zo kwiek als wat geweest. Waarschijnlijk dachten ze hulp uit het dorp te kunnen nemen, en onze ouders met een vastomlijnd plan te verrassen. Maar ik heb wel een idee...’

Even later rollen ze nog net niet om van het lachen. Als Bonnie tot bedaren komt, hikt ze: ‘Jij en ik lijken vast allebei op oma. Maar nu serieus: hoe pakken we het aan?’

Jasmijn rolt met haar ogen. ‘Samen met opa vormen we een driemanschap. Jij hoeft niet per se aan het werk en ik heb geen studie of werk. Dus we zijn beschikbaar. Maar we moeten snel zijn. Voor je het weet, hebben onze vaders een makelaar ingeschakeld. Kom op, we gaan naar het bejaardenhuis en peppen opa zo ver op dat hij meewerkt!’

Achter elkaar schuifelen ze de trap af. Ze doen hun jassen en schoenen aan en gaan geluidloos door de voordeur naar buiten. ‘Het regent gelukkig bijna niet meer. En het is maar een paar minuutjes lopen!’

Jasmijn huivert in haar kleddernatte jas en zegt zich zorgen te maken over opa’s reactie. ‘Hij is door mijn moeder bijna geheersenspoeld. Ze behandelde hem als een zware invalide. Ze sloeg nog net geen toontje aan alsof hij een baby is. Enfin, we mogen hopen op een wonder!’

Stijf gearmd lopen ze richting het tehuis. Een prachtig eigentijds gebouw, omgeven door een bijna vorstelijke tuin. Binnen is het te warm. Ze hangen hun jassen in een garderobe die bestemd is voor bezoekers. Jasmijn zegt te weten waar ze opa kunnen vinden.

Op weg naar zijn kamer moeten ze uitwijken voor mensen achter rollators en in scootmobiels. ‘Prachtige uitvindingen, maar niet voor onze opa.’ Dat stelt Bonnie vast.

‘O zo.’

Ze werpen een blik in de zogeheten huiskamer. Er zitten mensen voor de tv, anderen doen een spelletje rummikub en weer anderen spelen een of ander kaartspel.

‘Lift of trap?’

‘Trap. Goed voor onze lijn!’ vindt de superslanke Bonnie.

Ze vinden opa in zijn kamer, staand voor het raam, zijn handen op de rug. Zijn witte haar, dat als een krans om zijn hoofd groeit, is te kort geknipt. Hij draagt een vrijetijdsbroek en een donkerblauwe trui met daaronder een ruitjesoverhemd. Aan zijn voeten heeft hij vlotte instappers. De nichtjes knijpen in elkaars handen als ze zonder kloppen binnenstappen.

Opa hoort het sluiten van de deur en draait zich verbaasd om. Zijn gezicht licht op, zijn ogen stralen hun tegemoet. ‘Daar zijn onze kleindochters. Wat doen jullie daar goed aan...’

Ze vliegen op hem toe en hij kreunt het uit als hij van twee kanten geknuffeld wordt. ‘Waar heb ik dat enthousiasme aan verdiend? Willen jullie wat drinken? Ik heb hier een koelkast. Wat een luxe!’ Opa klinkt net als anders.

Het kan niet anders of het eerste kwartier wordt er over oma gepraat. En als opa zegt dat beide meisjes ‘veel van oma weg hebben’, vinden ze het tijd worden om opa van de huidige situatie op de hoogte te brengen.

Of opa weet dat de schoonzonen bezig zijn een plan op te stellen om de school en het huis te koop te zetten? Dat ze momenteel met opa’s dochters in zijn huis vergaderen over het hoe en wanneer?

Opa kijkt bezeerd van de een naar de ander. ‘Kinderen toch. Ach, ach. Hoe heeft het zover kunnen komen? Maar ja, het is niet anders.’

‘Maar het kan wel anders.’ Dat is Bonnie, die het gesprek een andere wending geeft. Dat kan ze als geen ander. ‘Opa, we zijn op zolder bezig geweest met opruimen en sorteren. En we liepen al snel vast. Want het is nog steeds uw zolder, met uw spullen. Waar u nog wel dertig jaar plezier van kunt hebben. En wij met u... Ja, we hebben de koffer gevonden!’

Die woorden moeten even tot opa doordringen. De koffer. Dé koffer. ‘Dé koffer... Ach ja, toen jullie oma ziek werd en haar

dagen geteld waren, heb ik die uit het zicht gezet. Te pijnlijk. De plannen die door de dood om zeep werden geholpen! Het was niet de bedoeling dat jullie daar achter kwamen. Maar we waren al in een vergevorderd stadium. Ik had al een afspraak met een aannemer. Ik moet niet vergeten om die af te zeggen.’ Hij zet zijn bril af en veegt tersluiks langs zijn ogen.

Bonnie gebaart haar nichtje niet te reageren en op haar stoel te blijven zitten. ‘Opa!’ begint ze. ‘Ik heb mijn baan opgezegd. Ik ben op zoek naar ander werk, en Jasmijn hier zit met lege handen. Ze heeft geen werk, geen studie en het thuis rondhangen verveelt haar. Wij zijn jong en behoorlijk sterk. Opa, de plannen van u en oma gaan dóór! Niks huis verkopen. Niks bejaardenhuis... U bent daar nog lang niet aan toe. Sommige mensen worden lachend honderd jaar. We hebben het goed doordacht en moeten snel reageren. Voor u het weet, bent u uitgeschakeld, en dat kan oma nooit gewild hebben!’

Opa laat zijn mond openzakken en kijkt verbijsterd van de een naar de ander. ‘Maar... Ik... Zie mij nou zitten. Ze zeggen allemaal dat het beter voor mij is om hier de rest van mijn leven te slijten.’

Jasmijn kan zich niet langer beheersen. Ze springt op en grist een spiegel van de wand, houdt hem haar opa voor. ‘Wat ziet u? Een afgeleefde man? Of iemand die nog in staat is om initiatief te nemen? U kon vroeger iedereen aan, of het nu een collega, iemand van het bestuur of een lid van de kerkenraad was. U had altijd uw woordje keurig paraat, zonder anderen tekort te doen... Opa! Wie ziet u? Ik weet het wel! Meester De Groot!’

De zakdoek moet eraan te pas komen, opa lacht zich tranen. ‘Ach jullie, meiskes dan toch! Er komt zoveel bij kijken! Ik zie de gezichten van jullie ouders al. Vooral die van mijn dochters... Ik zie ze al voor me, hun mondhoeken omlaag, de lippen op elkaar geperst. Sprekend hun eigen grootmoeder van oma’s kant. Ik kan niet tegen die druk op. Laat mij nou maar...’

Er wordt thee gebracht, ook de bezoeksters krijgen een kopje. Opa zegt dat hij geen koekjes meer in de trommel heeft zitten. ‘Voor zulke dingen zorgde oma altijd. We vulden elkaar aan, weet je. Zonder haar ben ik niet meer in staat...’

Er komt een protest. Hij kan het wel, vinden zijn kleindochters. Als hij het maar wil.

Zodra ze de thee op heeft, haalt Jasmijn opa's regenjas uit een kast. En ook de hoed erbij, want het kan zo weer gaan regenen. 'Kom op, meester De Groot, we gaan het pand bestormen. Uw eigen huis weer in bezit nemen. Het moet uit zijn met dat dwingen!'

Bertram de Groot laat zich overeind hijsen, hij recht zijn rug, en opeens is daar zijn bekende lach van vroeger. Oma riep wel eens dat als opa lachte, de glaasjes in de kast begonnen te ramelen. 'Ik voorspel een kwade strijd. En één partij is de verliezer. Ik vrees...'

'Er valt niks te vrezen,' roepen de twee opgewonden meisjes. Jasmijn houdt de jas omhoog, Bonnie drukt zijn hoed op zijn hoofd. Gearmd lopen ze door de brede gangen en ze wijken lachend uit voor de rollators.

Buiten grijpt de wind hen waar mogelijk. Opa's jaspanden fladderen, hij drukt zijn hoed vaster op zijn hoofd. Ze zijn nog maar net op weg als het achter hen klinkt: 'Dag meester De Groot!'

Opa knikt en glimt, en versnelt zijn pas. Hij schudt zijn hoofd. Ach, die meiden dan toch...

De vier in opa's huiskamer komen met hun plannen niet verder, en de reden daarvan is het voortdurende gekibbel van de zussen. De mannen kijken elkaar aan, schudden hun hoofd en proberen telkens de leiding van het gesprek weer in handen te krijgen.

Janet Bezemer, de moeder van Bonnie, roept dat het een probleem wordt als opa hoort dat het huis verkocht moet worden.

Waarop haar zus, Jasmijns moeder Minie Voordewind, roept: 'Wat wil je dan? Die man is op... Je had hem van de zomer moeten zien. Krom als een hoepeltje, nergens zin aan. Hij had geen eetlust, wilde niet mee naar de kerk, weglopen als we visite kregen. Kortom: in niets was hij onze vader meer. Dat wás toch zo, Willem?'

Willem knikt. 'Alleen zijn sigaartje... Dat verschaftte hem nog wat plezier.'

Janet en Rolf Bezemer beginnen gelijk te praten. Janet wint. ‘Wat ik ook nog wil aanvoeren: het huis en de school brengen best wat op. Er hoeft er maar één zo gek te zijn om de panden te kopen. Kijk, wij zitten financieel best goed, maar het erfdeel zou zéér welkom zijn. Dan kunnen we eindelijk verbouwen, zonder te hoeven beknibbelen op vakantie. Dat soort dingen.’

In de smalle gang staan drie afluisteraars. Opa zet grote ogen op. Hij duwt zijn bril vast op de neus. Verbouwen, vakantie. En hoor wat die andere dochter te berde brengt.

Minie roept: ‘Wat dacht je van ons! Heb je weleens goed naar de tuin gekeken? Die is volkomen gedateerd. En weet jij wat een hovenier kost? Dat wil je niet eens weten. Per slot van rekening hebben we recht op moeders erfdeel. Dat is toch zo, Rolf? Hoelang zeur jij al niet over een tuinhuisje, nieuw terras, een vijver en niet te vergeten een pergola. Dan kunnen we eindelijk rozen kweken, de grond daarvoor geschikt maken...’

Heel even is het stil. Maar ze kunnen niet horen wat de man in de gang fluistert terwijl hij in de handen van zijn kleindochters knijpt.

Verbouwen, vakantie, hovenier... Recht op een erfdeel?

Dan krijgt eindelijk Willem Voordewind gelegenheid te zeggen wat hij vindt. ‘Wacht even, dames, dat erfdeel komt pas vrij wanneer vader ook is overleden. Of hij moet zo fair zijn het eerder uit te keren. Er is een wet dat dit niet aangevochten kan worden. Het is óf het bejaardenhuis, óf hier blijven wonen. Dat kan natuurlijk niet, een man alleen. Een man als hij, die alles in en om het huis aan moeder overliet.’

Zijn zwager valt hem in de rede. ‘Sommige mensen overwegen om de ene overgebleven ouder in huis te nemen. Jullie woning is...’

De zussen beginnen gelijk te protesteren. Bonnie en Jasmijn kijken elkaar bezeerd aan. Het wordt hoog tijd om hun plannen kenbaar te maken en het kwetsende gesprek een halt toe te roepen.

‘Kom op, opa! Meester De Groot!’ zegt Bonnie op zachte toon. ‘Denk aan oma. Dit kunt u niet laten gebeuren. U hebt uw taak op aarde er nog niet op zitten!’

Jasmijn ontdoet zich van haar nog steeds natte jas en mikt hem op de trap. ‘Kom opa, jas uit. Hoed af...’

Bertram strijkt met beide handen zijn witte haren in model en richt zich op. Meester De Groot. Zo is het maar net.

Bonnie trekt haar jas eveneens uit en hangt hem netjes aan de kapstok. ‘U moet ze overdonderen. De leiding nemen, Oop. Bied ze een kopje koffie aan of een borreltje... Laat zien dat u de bewoner en huiseigenaar bent!’

Opa grinnikt. Hij doet een stap richting de deur en zegt met stemverheffing: ‘Bonnie, hoog tijd voor een pot verse koffie. En kijk meteen of er nog Deventer koek in de kast ligt. Je oma had altijd een hele voorraad!’

Bij de woorden ‘hele voorraad’ opent hij zelfbewust de deur. ‘Zo, als ik het niet dacht. Fijn, kinderen, dat jullie me niet vergeten. Goed dat jullie met de auto zijn. Het is geen weer om te verhuizen!’

Hij kijkt dwingend naar Willem, die in opa’s stoel voor het raam zit. ‘Willem, waar zijn je manieren?’ Dat is de stem van meester De Groot.

Willem schiet overeind. ‘Natuurlijk, vader. Die stoel blijft van u en gaat mee!’

Bertram laat zich in zijn stoel zakken en zegt vriendelijk: ‘Die stoel gaat nergens heen, jongen. Die blijft staan waar hij staat. En daar staat hij al jaren héél erg goed. Wat zie ik op tafel... Er komt nog steeds post voor mijn vrouw. Dat zou toch niet moeten kunnen. Heeft niemand eraan gedacht die tijdschriften op te zeggen?’

Minie opent haar mond om wat te zeggen, maar Janet is haar voor. ‘Ach, vader... Minie en ik hebben geregeld de post gesorteerd en we zijn er nog niet toe gekomen alles op te zeggen. Dat wilden we gelijk doen met uw abonnementen. Want u wilt toch niet al die vakbladen blijven lezen nu u met pensioen bent?’

‘Zeer zeker wel! Ik wil bijblijven en zien wat de jeugd ervan bakt. Geloof me, heel wat oude methoden en werkwijzen blijken beter te werken dan de huidige. Er wordt zelfs geroepen dat er weer een kleuterkweekschool moet komen, naast de pabo. Ja, wij ouderen moeten op de bres staan!’

De vier kijken elkaar verbijsterd aan. Dan komt Bonnie binnen met de koffie en ze knipoogt naar haar nichtje. Het lijkt hier goed te gaan...

‘Ha, je hebt oma’s koek gevonden. Lekker, meisje.’

Er valt een stilte als de koffie wordt gedronken. Dan zegt Janet, opeens ongerust: ‘Wat zei u net, vader, over verhuizen? Hebt u soms een ander bejaardenhuis op het oog? Dit hier staat goed bekend en het is bijna vechten om een kamer!’

Bertram vindt zijn sigaren en snuift overdreven verheerlijkt aan een exemplaar. ‘Kijk, mijn aansteker ligt er ook nog. Dat was een cadeau van het bestuur toen ik vijfentwintig jaar in dienst was. Goud.’

Bedaard – niemand weet wat het hem kost om zich zó te beheersen – steekt hij de vlam in de sigaar en even later kringelt de rook omhoog. ‘Vechten om een kamer, zei je? Dan kan de strijd weer beginnen, want de mijne komt vrij. En ik ga niet naar een ander tehuis, ik wil dit dorp niet uit. Of ze moeten me liggend wegdragen, als je me begrijpt.’

‘U wilt ergens in pensioen? Dat gaat toch niet... Bedenk eens, vader, dat zoiets een aanslag op uw vrijheid is!’

Jasmijn bijt haar onderlip kapot. Ze wil niet lachen. Vrijheid...

‘Lieve kinderen, ik ben in de gezegende omstandigheden dat ik sinds jaar en dag een eigen huis bezit, plús de school. Ik ben een rijk man. Hier ben ik met mijn lieve Mieke gelukkig geweest. Ze zou niet gewild hebben dat ik haar huis aan anderen overliet tijdens mijn leven. Mieke was zachtaardig, zonder week of overdreven lief te zijn. En reken maar dat zij wist hoe je initiatieven moest nemen!’

Bonnie en Jasmijn vragen zich af of opa de knuppel in het hoederhok zal smijten, of dat hij dit voor een volgende keer bewaart.

‘We hebben al een makelaar ingeschakeld, vader. Hij komt morgen kijken om de prijs te schatten.’ Rolf zet een zware stem op. Zijn dochter noemt het ‘papa’s vergaderstem’.

Bertram reageert laconiek. ‘Leuk om te weten wat je huis waard is. Maar ik zie het nut er niet van in. Maar, mensen, neem me niet kwalijk. Ik moet een telefoontje plegen. Ach, Janet, geef

me dat ding eens door. Je zit er vlak naast.’

Opa kiest een nummer dat hij uit zijn hoofd lijkt te kennen. Jasmijn en Bonnie kijken elkaar verschrikt aan. Wat nu... Wat is opa van plan? Het spelletje op zijn eigen manier spelen?

‘Ha, Kerkemijer. Goed dat ik je thuis tref... Jaja, geen weer om op het dak te zitten. Ik wil je laten weten dat onze plannen – mijn plannen – doorgaan. Jaja, dank je. Ach, zo z’n gangetje. De verwezenlijking van de plannen zal me goeddoen. Een mens moet niet te vroeg achter de geraniums gaan zitten. Gelijk heb je. Tot kijk, kerel!’

Opa verbreekt glimlachend de verbinding.

‘Jasmijn, ik hoor de toeter van de winkelwagen. Als jij nu een brood en wat beleg haalt, dan kan iedereen blijven eten. En graag een doosje eieren. Oma’s portemonnee weet je nog wel te vinden? In de keukenla. En Bonnie, lieve meid, zet jij nog een pot koffie?’ Bertram neemt genietend een trekje van zijn sigaar en kijkt de kring rond.

Stilte. Stilte voor de storm, maar opa – meester De Groot – is op alles voorbereid.

‘De spanning is om te snijden!’ mompelt Bonnie als ze met een volgeladen dienblad naar de kamer loopt.

‘Mee eens. Als ze nu eens messen uitvonden waarmee je die aan flarden kon snijden!’ Jasmijn tovert een glimlach om haar mond en zet samen met Bonnie de maaltijd op tafel. ‘Tast toe. Er is brood met ham, met kaas en, speciaal voor opa, bosbes-senjam.’

Bertram de Groot dooft zijn sigaar en vouwt zijn handen. ‘Dan wil ik voorgaan in gebed, kinderen.’ Het is als vanouds, opa heeft zijn ‘meestersstem’ teruggevonden. ‘Vader in de hemel. Wij vragen U deze eenvoudige maaltijd te zegenen. Bovendien willen wij U danken dat we hier verenigd zitten. Wilt U eenieder op weg naar huis beschermen. Ja, U bent trouw, Heer. Dank daarvoor. Wilt U mij en mijn kleindochters steunen in onze plannen, want zonder Uw onmisbare zegen kunnen we immers niets. Amen.’

Jasmijn weet zich met moeite te beheersen. Ze weet dat haar moeder en haar tante niet bestand zijn tegen de schoolmeestersstem. Een gebed, eenvoudig, dat zoveel méér teweeg kan brengen dan welke woordenwisseling ook.

Er wordt zwijgend gegeten. Het is zo stil dat zelfs het plofje van de krant die op de mat valt, te horen is. Opeens straalt Bertram. ‘De krant!’ zegt hij met verbazing in zijn stem. Zijn eigen avondblad. Bonnie springt op om opa’s eigen krant te halen. Het zijn kleine dingen, vaste gewoonten, die opa helpen de draad weer op te pakken, beseft ze.

De ouders van Bonnie zijn de eersten die opstappen. ‘We hebben nog een lange rit voor de boeg. Bonnie, jij gaat toch met ons mee?’

Bonnie schudt haar hoofd. ‘Ik ben van plan hier te blijven slapen. Er is plek genoeg, en als ik kleren nodig heb, leen ik wel wat van Jasmijn.’

Janet omklemt haar vader bij het afscheid. ‘Pa, doe alstublieft geen gekke dingen. U kunt toch niet steunen op twee meisjes!’

Bonnie komt erbij staan. ‘Pardon, mam. Ik ben bijna negen-

entwintig, weet je nog? Eigenlijk kun je mij geen meisje meer noemen en bovendien weet ik wat ik doe.'

'Straks moet je weer aan het werk... Hoe denk je dat je opa dat redt met Jasmijn?'

Bonnie gooit kolen op het smeulende vuurtje. 'Mam, verrassing: ik heb mijn baan opgezegd en me ingeschreven voor tijdelijk werk. Je weet toch dat Boaz en ik niet al te lang meer willen wachten met trouwen? We hebben het er wel over als Boaz in het weekend overkomt.'

Haar moeder is plotseling een en al verontwaardiging. 'En dat horen wij nu pas?'

Janets man, Rolf, duwt zijn vrouw met zachte hand naar buiten. 'Het is nu nog droog, ik rijd niet graag in de stromende regen.'

Jasmijn stapelt het gebruikte serviesgoed op terwijl haar moeder haar gadeslaat. 'Tja, meisje, dát zal dus je toekomst worden. Sloofje. Verkijk je niet op de fraaie kreten. Bed & breakfast... Je zult spijt krijgen, maar denk niet dat papa en ik dan medelijden met je hebben.'

Willem streelt de armleuningen van oma's stoel en komt over-eind. 'Ik zie het niet zo somber in. Onze Jasmijn is een zorgzaam type. Tja, de jeugd durft nog te wagen. Daar moesten wij vroeger niet aan denken!'

Ook Jasmijn wil blijven slapen. Ze haalt haar vader over om opa's spullen uit het tehuis te halen. 'Hij was daar toch slechts logé, papa?'

Zo komt het dat Bertram voor het eerst sinds het overlijden van zijn geliefde vrouw weer in zijn eigen bed zal slapen. Het is keurig opgemaakt door zijn kleindochters, die de logeerkamer ingepikt hebben. Daar staan twee bedden, elk tegen een muur. Ze hebben er al vaker samen geslapen.

Als ook de ouders van Jasmijn zijn vertrokken, legt Bonnie de papierwinkel uit de koffer op de eetkamertafel. 'Opa, u hebt al gebeld met de aannemer. Dat was een zet van de bovenste plank! Nooit vergeet ik de gezichten van onze ouders. Enfin, we zullen ze eens wat laten zien. Wat staat ons als eerste te doen?'

Ze vergaderen tot de klok op de schoorsteenmantel tien uur

slaat. Opa zegt het welletjes te vinden. Hij kijkt tevreden. Slapen in zijn eigen bed... Het is wennen zonder zijn Mieke. Maar het is niet anders.

De twee kleindochters lijken door de hemel gezonden.

Als hij aanstalten maakt om naar de douche te gaan, blijft hij in de smalle gang even staan. 'Ze vroegen me daar of ik mezelf kon wassen, nota bene. Alsof ik in een paar maanden tijd aftands ben geworden. En weet je wat? Vanwege de bezuinigingen mocht ik er maar drie keer per week gebruik van maken. Enfin, ik ga me wassen.'

De nichtjes schuiven nog voor even aan tafel. 'We weten het toch zeker, Bonnie? We gaan ervoor, ja toch?'

Bonnie legt een hand over die van Jasmijn. 'Zeker. Bovendien is het veldwerk al gedaan. Wij hoeven het alleen uit te voeren. Reclame maken, een website maken. Daar staan er vast méér! Al zeg ik het zelf: ik ben goed in die dingen. Op school heb ik vaak met dat bijltje gehakt.'

'We beginnen met aankondigen dat we een aanvang hebben gemaakt met de verbouwing,' valt Jasmijn haar bij. 'We maken foto's, ook van het dorp. En een plattegrondje. En een foto van opa! Van onszelf ook, natuurlijk. En dan moeten we een naam bedenken, en de gemeente vragen of we borden op kruispunten mogen plaatsen. Er staat er één op de hoek van deze straat. Is je dat nooit opgevallen? Vier of vijf bordjes zitten er onder elkaar aan. Eén van het motorbedrijf op het industrieterrein, en van het postkantoor, de aannemer, en nog een paar die ik niet meer weet. Ach, al werkend komen de ideeën ons tegemoet!' Het klinkt zo positief dat het aanstekelijk werkt.

Bonnie waarschuwt op zachte toon: 'Denk er goed om, Jasmijntje, dat je nooit ofte nimmer twijfels met opa deelt. Hij is nog lang niet de oude. Maar nu heeft hij weer een toekomst en er is niets zo goed voor een mens als plannen te hebben.' Ze zwijgt even. 'Al is het maar een brief schrijven en die op de post doen. Of je tuinpaadje wieden...'

Jasmijn zet grote ogen op. Af en toe kan ze goed merken dat Bonnie meer levenswijsheid heeft dan zichzelf. 'Plannen... Niks is zo goed voor een werkeloze meid zoals ik!'

De nacht valt over het dorp. Af en toe scheurt er een bromfiets voorbij, en een enkele auto. Pas tegen acht uur 's morgens wordt het drukker. Passanten gaan dan op weg naar hun werk in een naburige plaats. Slierten schoolkinderen fietsen gillend en lachend voorbij, en wat later de plaatselijke jeugd die in het dorp naar school gaat, richting multifunctioneel gebouw.

Bonnie vindt dat ze vanaf dag één een vast programma moeten volgen. Dat zijn steunpunten voor opa. Om halfnegen ontbijt, om halfelf koffie, tegen halfeen de lunch.

Verder kan ze nog niet kijken. Zodra er werklui over de vloer komen, wordt het natuurlijk anders.

Opa verschijnt gewassen en geschoren aan tafel. Het doet hem veel, die meisjes zo te zien zitten aan zijn tafel. Ja, ze hebben prima geslapen. Alleen moet Jasmijn straks even naar huis om schone kleding te halen voor haar en Bonnie.

‘Ik ga mee!’ roept Bonnie terwijl ze een eitje onthoofdt. ‘Want er is in het dorp geen supermarkt meer, hè opa? Dan halen we meteen verse groenten en fruit en wat we nog meer nodig hebben.’

Ze hebben al ontdekt dat hun moeders de voorraden van oma hebben meegenomen naar de eigen woningen. Vast en zeker met de gedachte: opa komt toch niet meer thuis. Buiten spullen voor koffie en thee is er niets meer in de voorraadkasten.

Opa knikt. ‘En dan zal ik straks eens kijken wat de harde wind buiten heeft uitgespookt. Ik ga takken harken en het laatste blad opvegen. Als ik het goed heb, komt deze week de vuilniswagen het groen ophalen.’

Na de afwas gaan ze alle drie hun eigen weg. Jasmijn gaat naar huis en Bonnie naar de supermarkt, om de lange lijst boodschappen te halen. Opa heeft zijn pinpas én het nummer meegegeven. ‘Vergeet de wasmiddelen niet!’ roept Jasmijn haar nictje na als ze op haar fiets wegrijdt. Bonnie was zo vrij om oma’s karretje in gebruik te nemen.

‘Doe maar, meisje,’ heeft opa gezegd. ‘En als je moe wordt, schakel je de automatische piloot maar in, dan snor je zo over het fietspad!’

Jasmijn is blij haar moeder niet thuis te treffen. Waarschijnlijk

is ze haar hart bij de buurvrouw aan het uitstorten. Ze propt ondergoed en bovenkleding in plastic tassen. Op die manier zijn de fietstassen in één keer vol.

Ze vindt haar nichtje in de supermarkt terug. ‘Ik ben bijna klaar. Alleen de vleesafdeling moet ik nog. Heeft opa eigenlijk een diepvries? Daar heb ik niet op gelet.’

‘In de bijkeuken. Een vrieskist nog wel. Die zullen we nodig hebben als het bedrijf eenmaal draait!’

Terugrijdend naar het dorp merkt Bonnie op dat ze vast nog wel wat vergeten zijn.

Thuisgekomen blijkt dat opa al koffie heeft gezet. ‘Goed teken!’ juicht Jasmijn.

Opa heeft ook verder niet stilgezeten. Op het gazonnetje achter ligt een bergje takken, afgewaaid van de berkenbomen. En niet te vergeten de laatste bladeren. De kastanje op het schoolplein staat er naakt bij.

‘Ik had gedacht...’ Opa installeert zich in zijn eigen stoel. ‘Ik had gedacht om wat bollen te kopen. Bloembollen. Vooral late, die in april en mei bloeien. Misschien hebben we de verbouwing dan al achter ons en ach, een leuk tuintje is voor de gasten toch aardig. Misschien moeten we ook dingen zoals tuinstoelen aanschaffen. En oma zei: ‘Het zijn de kleine dingen die het doen, leuke tafelkleedjes, zulke dingen maken dat mensen zich thuis voelen. Uit en toch thuis.’ Tja, oma zag het allemaal wel zitten!’ Opa straalt bij de herinnering.

‘Uit en toch thuis, dat kunnen we wel op een bord zetten. We moeten toch een bedrijfsnaam hebben!’ vindt Bonnie.

Opa komt met nog meer plannen. ‘Dat komt omdat jullie oma en ik het er zo vaak en zo veel over gehad hebben. Oma vond dat de gevel van de school, én die van ons huis natuurlijk, een opknappbeurt nodig hebben. Daar knapt een pand echt van op. Nieuwe voegen bijvoorbeeld... Meisjes! We hadden al jaren gespaard om al die plannen te kunnen verwezenlijken.’

Jasmijn klapt kinderlijk in haar handen. ‘Meteen op zoek, opa, naar een bedrijf dat dat kan doen!’

Opa zegt bedaard dat Kerkemijer, de aannemer, hen wel verder helpt.

Net als Bonnie de gebruikte kopjes naar de keuken wil terugbrengen, gaat de bel. Opa kijkt door het raam. ‘Als ik het niet dacht, de makelaar is niet afgezegd!’ Hij laat het niet aan de meisjes over, maar loopt zelf naar de deur.

Jasmijn en Bonnie proberen het gesprekje te volgen. Er wordt gelachen en de makelaar neemt met een hartelijke groet afscheid.

‘Hij had al een bord bij zich. Ik heb gezegd dat hij over vijftien jaar maar eens terug moet komen!’

Opa wil weer in de tuin aan de gang, maar wordt verhinderd door de komst van twee buurmannen die hebben gezien dat de meester terug is.

Jasmijn gaat met de stofzuiger door het huis, Bonnie neemt de slaapkamers voor haar rekening. Ze werken door totdat opa roept dat zijn bezoekers graag een bakkie koffie willen.

‘Daar had ik zelf aan moeten denken!’ Bonnie verontschuldigt zich lachend.

Opa laat de mannen lachen met zijn verhalen over het bejaardenhuis. ‘Die vrouwen daar... Het zijn bijna allemaal vrouwen, wisten jullie dat? Ze lopen als eendjes achter iedere man daar aan. Als kerel heb je het daar wat belangstelling betreft niet slecht. Maar ruzie dat ze kunnen maken... Weet je wie er ook zit?’

Opa zwijgt en kijkt de buurmannen een voor een aan. ‘De oudste dochter van de mollenvanger, Dirk Witjes. Als ik me niet vergis, heet ze Hannie. Ze werd altijd zo geplaagd. En dat is nóg zo! Niet dat ze uitgescholden wordt, en heus, ze ziet er netjes uit. Maar ze negeren haar! Ik heb de directrice erop attent gemaakt.’

Hannie Witjes? De verhalen over vroeger komen los en Bonnie verbijt een lach. Het gaat met opa de goede kant op.

Er is niet veel werk in het driepersoonshuishouden. Om halfzes staat de warme maaltijd op tafel en na de afwas is er niets meer te doen. Jasmijn vraagt zich af of opa tv wil kijken. Best mogelijk dat hij dat in verband met oma’s dood niet wil.

‘Tv? Waarom niet... Mijn verdriet en gemis zitten vanbinnen. Dat gevoel gaat nooit meer weg, meiden. Tja, als het mijn tijd

nog niet is, zal ik de dagen moeten zien te vullen. Buiten is er niets meer te doen. En het wachten is op Kerkemijer. Ik kan hem wel bellen en vragen of hij wat eerder langs wil komen. Dan kunnen we misschien zelf een begin maken met het een of ander.'

Jasmijn verzucht dat het haar spijt dat ze haar laptop thuis heeft liggen. 'Maar ik kon echt niet meer vervoeren op mijn fietsje.'

Opa kucht een keer en zegt dan aarzelend dat hij van plan is geweest een autootje aan te schaffen. 'Vroeger hebben oma en ik veel tochtjes gemaakt, vooral in de omgeving. Op een dag begaf ons brikje het en we kwamen er niet aan toe een andere auto aan te schaffen. Maar als het bedrijfje draait, hebben we vervoer nodig, alleen al voor de boodschappen en dat soort dingen. Morgen stap ik naar de garage in het dorp. Ik heb de baas daar op school gehad. Appie Buijs, een wildebras. Tegenwoordig zouden ze hem het etiket ADHD opplakken. Appie heeft vast wel een leuk wagentje staan. Ik neem toch aan dat jullie allebei kunnen rijden?'

'Ik wel, hoor,' zegt Jasmijn. 'Ik ben al achttien! En Bonnie kan ook rijden, dus een auto lijkt me geweldig.'

Bonnie is behoedzamer en informeert of opa dat echt kan betalen. 'Er komen nog zoveel onkosten...'

Opa zegt dat de financiële kant van de plannen in orde is. 'Geloof me als ik zeg dat Kerkemijer zó kan beginnen. Ja, zo snel mogelijk, want je weet maar nooit. Als een of andere fanaticus met een idee komt om het allemaal te verhinderen, gaan we het schip in. Dat is tegenwoordig aan de orde van de dag. Als er tijdens de bouw een vreemde tor of spin wordt gevonden, wordt de bouw stilgelegd.'

Ja, opa is bij de tijd. En ongelijk heeft hij niet.

Meteen de volgende ochtend, na het ontbijt, belt hij Kerkemijer op diens mobiel. Die zegt: 'Man, ik zit op het dak van het café. Maar ik heb vanmiddag wel een gaatje om te komen praten...'

Vlak voor de lunch krijgt opa bezoek van de dominee. 'Nee maar, wat hoorde ik in het dorp. Meester De Groot is weer thuis!

Daar moest ik mezelf toch van overtuigen. Hoe gaat het?'

Er wordt koffiegezet voor de dominee en na de lunch voor Kerkemijer. De aannemer heeft plezier in het enthousiasme van de meiden. Hij vertelt over een familielid van hem dat in een naburig dorp een bed & breakfast in een boerderij is begonnen. 'Al die eisen die tegenwoordig gesteld worden aan het boerenbedrijf, werden hun te veel. De een wijkt uit naar Denemarken of zelfs Rusland om te boeren, heb ik me laten vertellen. En een ander gooit de boel om, gaat kaasmaken, of een hotelletje beginnen... O, die regeltjes. Maar laten we ter zake komen!'

Opnieuw komen de papieren op tafel. Kerkemijer legt de architectentekening uit. 'De plafonds zijn veel te hoog. We beginnen met het verlagen daarvan. Alleen, dan blijf je zitten met de ramen. Daar mag van de schoonheidscommissie niets aan veranderd worden. Geen nood, we blinderen ze vanbinnen zodat je er niet doorheen kunt kijken. En wat de buitenkant betreft: je krijgt voor een gebouw als dit subsidie als je de gevels laat reinigen. Ik maak het morgen meteen in orde.'

Opa en Kerkemijer voeren het woord, ze bespreken details waar de nichtjes totaal niet aan gedacht hebben. 'Ik was in gedachten de tafels al aan het dekken, beddengoed aan het kopen...' zucht Jasmijn. 'Wat moet er nog veel gebeuren!'

Kerkemijer zegt op plechtige toon: 'Voor het beter wordt, moet het eerst slechter worden. Zo zit dat.'

Daar valt niet aan te tornen.

Opa koestert zijn kleindochters met zijn ogen en zegt bedaard, op zijn schoolmeesterstoel: 'Stap voor stap, kinderen.'

In het hoofd van de gepensioneerde meester is het een gevecht om aandacht. Als hij in bed ligt en aan zijn Mieke wil denken, duikt opeens de stem van de aannemer op. Zijn hoofd is te vol. De plannen zijn klaar. Het wachten is op de uitvoerders, maar vergeet hij niet het een en ander?

Denkend aan de behulpzame kleindochters schiet zijn gemoed vol. Die meisjes willen van harte helpen bij de start. Dat is mooi. En hij heeft een doel. Maar de twee moeten ook beschermd worden. Er kan van alles gebeuren. En ze moeten een salaris krijgen.

Hij kan hen niet voor niets laten werken. Bovendien heeft Bonnie trouwplannen. En dan is ze weg, toch?

Hij kan zich niet voorstellen dat het Jasmijns levensdoel is om bij opa te wonen en voor hem te werken. Hij neemt zich voor om, als de tijd daar is, het bedrijfje op haar naam te zetten. Maar hij zal moeten wachten tot Bonnie uit beeld is. Want eenmaal getrouwd woont ze te ver weg om iets te kunnen betekenen. Het is mooi dat ze de komende maanden mee kan werken om alles op poten te zetten. Zelf voelt Bertram zijn krachten terugkomen. ‘Je zou er bij moeten zijn, Mieke – mijn liefste!’ treurt hij.

Jasmijn lijkt als twee druppels water op haar. Misschien is het toch de bedoeling dat het meisje hier blijft... Als ze er nou plezier in heeft? Bertram beseft dat hij sommige punten moet loslaten en moet afwachten hoe alles verloopt. Het liefst zou hij de handen uit de mouwen steken en alles forceren. Hij hóórt Mieke zeggen: ‘Domme jongen van me, maak pas op de plaats. Eén ding tegelijk. Je doet het toch niet alleen? Waar is je vertrouwen?’

Bertram duwt zijn hoofd dieper in het kussen en voelt dat hij glimlacht. Mieke, ze was zo wijs. Vertrouwen. Hij vouwt onder het dekbed zijn handen en bidt tot de Eeuwige, zonder woorden. Maar het lijdt geen twijfel of hij wordt gehoord. En begrepen.

BRENGEN TWEE KLEINDOCHTERS
DE LANGGEKOESTERDE WENS VAN HUN
GROOTOUDERS IN VERVULLING?

Jij bent mijn doel

Na het overlijden van zijn vrouw vinden de kinderen van meneer De Groot het tijd om hem naar een verzorgingshuis te verhuizen. Zijn kleindochters Jasmijn en Bonnie steken daar een stokje voor. Zij willen hun opa helpen om een oude droom van hem en zijn vrouw te verwezenlijken.

Opa en oma De Groot hadden plannen om het voormalige schoolgebouw waarin ze woonden, te verbouwen tot een bed & breakfast. De oude school wordt verbouwd en de nichtjes komen dichterbij elkaar, totdat Jasmijn een praatje over Bonnie de wereld in helpt waar haar nichtje niet zo blij mee is. En dat is nog maar de eerste kink in de kabel. Zal het ze ooit lukken om van de oude school een bed & breakfast te maken? En is dat uiteindelijk nog wel wat ze willen?

Julia Burgers-Drost is de succesvolle auteur van vele prachtige romans, zoals *De weg terug*, *De schaduwen voorbij* en *Verrast door de liefde*.

ISBN 978 90 5977 591 6 NUR 344

9 789059 775916

www.vclserie.nl